

schrijver verschenen is, zouden wij toch nog wel gaarne even de aandacht van de lezers van „Elsevier” willen vestigen op deze door Nijgh en van Ditmar met zorg uitgegeven novelle van Antoon Coolen. Naar zijn onderwerp behoort zij nog geheel tot de z.g. regionale letterkunde, waaraan de schrijver zijn hart tot voor kort geheel scheen te hebben verpand. Sedert dien is echter zijn legenden-boek „De Zegen der Goedheid” verschenen, waaruit blijkt, dat Coolen van zins is nieuwe wegen te gaan. Wat „De man met het Jan Klaassenspel” betreft, het is, of zich daarin reeds iets aankondigt van een en ander, of in dit sober geschreven stuk proza reeds een zekere wending plaats grijpt van het provinciale naar het algemeen-menschelijke. Het pittoreske van de Peelstreek heeft hier zijn geslotenheid verloren en is uitgegroeid tot een landschap, dat van een breedte is, die herinnert aan Boenins beschrijvingen van het Russische landschap en aan die van Goetel in „Mijn dubbel leven”. Tusschen haakjes: een voortreffelijke roman, die veel te weinig opgemerkt is.

Coolen neemt in deze novelle als het ware een aanloop tot werk, dat van een epische allure belooft te worden. Slaagt hij hierin en weet hij zich van de romantische trekken van zijn provincialisme (zie Felix Timmermans, die men telkens weer als waarschuwend voorbeeld in verband met Coolen noemen moet!) te ontdoen, dan zal hij misschien de schrijver worden, die in staat is onze letterkunde op waardige wijze in het buitenland te vertegenwoordigen.

In elk geval: deze novelle is een uitstekend staal van Coolen's kunst in het stadium, waarin zij op het oogenblik verkeert. Wij kunnen de lectuur een ieder aanbevelen, die van met forsche trekken geschreven proza houdt.

ROEL HOUWINK

FELIX TIMMERMANS, *Bij de Krabbekoker*. Amsterdam, P. N. van Kampen & Zoon. Z.j.

Dit verhaal behoort tot het beste wat Felix Timmermans geschreven heeft. Het verheugt ons dit na vele inzinkingen en teleurstellingen te kunnen konstateeren. Reeds in den novellen-bundel „Pijp en Toebak” waren sporen, die op een verbetering wezen.

Het zou niet zoo verwonderlijk zijn, indien overigens deze verbetering aan Timmermans populariteit niet ten goede zou komen. Want te zeer heeft hij zijn lezers met een klakkeloos gepredikt vitalisme — in den zin van „Pallieter” — verwend, dan dat er bij hen groote ambitie zal bestaan om den schrijver te volgen, wanneer hij wederom, gelijk in „Schemeringen van den Dood”, afsteken gaat naar de diepte.

Te lang heeft hij den bedriegelijken sluier der aardsche schoonheid gespreid over het lijden der menschen, dan dat men het nu nog aanvaarden zal, wanneer hij dezen sluier wegrukt — gelijk Piet Verhelst, alias de Krabbe-